

Individual Rights and Societal Needs

Did The Nazis Really Have A System Of Medical Ethics? Jane Eisner, The Forward, July 10, 2017

At the conclusion of World War II, the first defendants to testify at the Nuremberg trials were Nazi physicians and public health officials who were interrogated about how and why they conducted horrific experiments on human beings, and mass murder in the name of science and medicine. It's been convenient to believe that these perpetrators were incompetent, mad or just following orders, but according to medical ethicist Arthur Caplan, "Most of those who participated did so because they believed it was the right thing to do."

Not only the right thing to do. Now we know it was what many of them were taught to do.

Researchers from Germany and Israel have discovered that the Nazis systematically taught their own version of medical ethics to students throughout Germany, intended not only to justify the regime's horrors but also to shape future generations of physicians. These findings, published in the *Annals of Internal Medicine* in April, demonstrate how politics and a society's prevailing zeitgeist can influence and pervert medical ethics — something we are not immune to, even today. . .

But Florian Bruns of Berlin's Charite University Medical Center and Tessa Chelouche of the Technion-Israel Institute of Technology, in Haifa, dug through course catalogs and archival sources to discover that the Nazis had devised a code of ethics and turned it into a medical curriculum with textbooks, mandatory classes and approved lecturers.

This curriculum was implemented in 1939 and included lectures on racial hygiene, the science of heredity, population policy and more — subjects suitable for promoting Nazi ideology to medical students. But they went further and created another set of required lectures called Medical Law and Professional Studies, which "focused for the first time on physicians' moral and legal obligations to their patients as well as to their profession and the state," Bruns and Chelouche wrote. By the winter semester of 1943–1944, 25 of the 28 faculties teaching medicine in the "Greater German Reich" held obligatory lectures in MLPS.

MLPS was intended to create a new kind of physician, one who would focus less on individual patient care and more on the general welfare of society. Rudolf Ramm, a physician who published a textbook on MLPS in 1942, "blatantly defined the Nazi physician's ethical obligation as being responsible for ridding society of certain groups: Jewish people, disabled people and any others who were deemed unable to contribute to society," Bruns and Chelouche wrote.

Ramm advocated the "mercy killing" of the disabled, writing: "These creatures merely vegetate and constitute a serious burden on the national community. They not only reduce the standard of living of the rest of their family members because of the expenses for their care, but also need a healthy person to take care of them throughout their lives."

You can see through those chilling words how Nazi health officials reinterpreted the Hippocratic Oath to legitimate their genocidal ideology. Exterminating Jews and the disabled, and people

with hereditary diseases, and anyone considered a burden was morally acceptable in order to heal the German people. . .

“The Nazis played off the rights of the individual against the supposed interests of society on a large scale,” Bruns and Chelouche wrote. “We should remain aware that violating individual rights always damages a society.”

Lifeboat Ethics: the Case Against Helping the Poor, by Garrett Hardin, Psychology Today, September 1974

. . . If we divide the world crudely into rich nations and poor nations, two thirds of them are desperately poor, and only one third comparatively rich, with the United States the wealthiest of all. Metaphorically each rich nation can be seen as a lifeboat full of comparatively rich people. In the ocean outside each lifeboat swim the poor of the world, who would like to get in, or at least to share some of the wealth. What should the lifeboat passengers do?

First, we must recognize the limited capacity of any lifeboat. For example, a nation's land has a limited capacity to support a population and as the current energy crisis has shown us, in some ways we have already exceeded the carrying capacity of our land.

Adrift in a Moral Sea

So here we sit, say 50 people in our lifeboat. To be generous, let us assume it has room for 10 more, making a total capacity of 60. Suppose the 50 of us in the lifeboat see 100 others swimming in the water outside, begging for admission to our boat or for handouts. We have several options: we may be tempted to try to live by the Christian ideal of being "our brother's keeper," or by the Marxist ideal of "to each according to his needs." Since the needs of all in the water are the same, and since they can all be seen as "our brothers," we could take them all into our boat, making a total of 150 in a boat designed for 60. The boat swamps, everyone drowns. Complete justice, complete catastrophe.

Since the boat has an unused excess capacity of 10 more passengers, we could admit just 10 more to it. But which 10 do we let in? How do we choose? Do we pick the best 10, "first come, first served"? And what do we say to the 90 we exclude? If we do let an extra 10 into our lifeboat, we will have lost our "safety factor," an engineering principle of critical importance. For example, if we don't leave room for excess capacity as a safety factor in our country's agriculture, a new plant disease or a bad change in the weather could have disastrous consequences. . .

(1) תלמוד ירושלמי מסכת תרומות פרק ח הלכה ד

תני סיעות בני אדם שהיו מהלכין בדרך ופגעו להן גוים ואמרו תנו לנו אחד מכם ונהרוג אותו ואם לאו הרי אנו הורגין את כולך אפילו כולך נהרגין לא ימסרו נפש אחת מישראל ייחדו להן אחד כגון שבע בן בכרי ימסרו אותו ולא ייהרגו אמר רבי שמעון בן לקיש והוא שיהא חייב מיתה כשבע בן בכרי ורבי יוחנן אמר אף על פי שאינו חייב מיתה כשבע בן בכרי

(2) תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף עד עמוד א וב

Individual Rights and Societal Needs

רוצח גופיה מנא לך? - סברא הוא. דההוא דאתא לקמיה דרבה, ואמר ליה: אמר לי מרי דוראי זיל קטליה לפלניא, ואי לא - קטלינא לך. - אמר ליה: לקטלך ולא תיקטול. מי יימר דדמא דידך סומק טפי דילמא דמא דהוא גברא סומק טפי.

(3) תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף סב עמוד א

שנים שהיו מהלכין בדרך, וביד אחד מהן קיתון של מים, אם שותין שניהם - מתים, ואם שותה אחד מהן - מגיע לישוב. דרש בן פטורה: מוטב שישתו שניהם וימותו, ואל יראה אחד מהם במיתתו של חברו. עד שבא רבי עקיבא ולימד: וחי אחיך עמך - חייך קודמים לחיי חבריך

(4) תלמוד בבלי מסכת גיטין דף מה עמוד א

מתני'. אין פודין את השבויין יתר על כדי דמיהן, מפני תיקון העולם

(5) משנה מסכת הוריות פרק ג

משנה ז

האיש קודם לאשה להחיות ולהשיב אבדה והאשה קודמת לאיש לכסות ולהוציאה מבית השבי בזמן ששניהם עומדים לקלקלה האיש קודם לאשה:

משנה ח

כהן קודם ללוי לוי לישראל ישראל לממזר וממזר לנותן ונותן לגר וגר לעבד משוחרר אימתי בזמן שכולן שוין אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

(6) תלמוד בבלי מסכת נדרים דף פ עמוד ב

מעייין של בני העיר, חיייהן וחיי אחרים - חיייהן קודמין לחיי אחרים, בהמתם [ובהמת אחרים - בהמתם] קודמת לבהמת אחרים, כביסתן וכביסת אחרים - כביסתן קודמת לכביסת אחרים, חיי אחרים וכביסתן - חיי אחרים קודמין לכביסתן, רבי יוסי אומר: כביסתן קודמת לחיי אחרים

(7) שולחן ערוך אבן העזר סימן פ סעיף יב

פסקו לה מזונות הראויים לה, והרי היא מתאוה לאכול יותר, או לאכול מאכלות אחרות, יש מי שאומר שאין הבעל יכול לעכב, מפני סכנת הולד, טו (כב) שצער גופה קודם; ויש מי שאומר שיכול לעכב.

(8) בית שמואל אבן העזר סימן פ ס"ק טו

שצער גוף קודם - כ"כ הרמב"ם וכתב בח"מ אם מגיע מזה לולד ספק סכנה ולה אין סכנה אלא צער מהי תיתי דמכח צער תסכן הולד ואם גם לה סכנה לא ידעתי מי שחולק ע"ז דחיה קודמים בודאי ואפשר לומר אע"ג דמגיע לולד ספק סכנה מ"מ מותרות לאכול כמה שאי' בש"ס נדרים דף פ' כבסית' וחיי אחרים כבסית' קודם אע"ג דאינו אלא צער מיהו שם רבי יוסי ס"ל כן ורבנן פליגו ע"ז וס"ל חיי אחרים קודם ומנ"ל לרמב"ם לפסוק כר"י:

(9) שו"ת ציץ אליעזר חלק ט סימן כח

בפ"י מקונטרסי שם אות י"ג הבאתי דברי שו"ת רדב"ז שהעלה דאין לו לאדם להכניס עצמו בספק סכנת נפשות כדי להציל חברו ואם מחמיר על עצמו בכך הר"ז חסיד שוטה דספיקא ידיה עדיף מודאי דחבריה ע"ש.

ועולה בדעתי דמזה תוצאות ללמוד גם על כגון חולה שהרופאים אומרים שנשקפת לו ספק סכנה לחייו ונתנו לו תרופה לזה והחולה הזה השיג בקושי התרופה הזאת, ונזדמן לפניו חולה שנשקפת בודאי סכנה לחייו ונזקק ג"כ לזאת התרופה, והחולה שרק ספק סכנה לו מסתפק אם יש לו לתת התרופה שהשיג להחולה השני שנתון בסכנה ודאית, ולפי דברי הרדב"ז יוצא שלא רק שאינו מחויב בכך אלא גם זאת שאין לו להחמיר בזה דחומרנו היא קלות ראש בחייו העצמיים ודינא הוא דאפילו ספק חייו שלו קודמים לחיי חבריו...

ומצאתי בספר חקר הלכה (להגאון ר' נפתלי הלוי לנדא ז"ל אבד"ק סטרעליסק) אות ח' בעניני חולה סק"ב שהעלה בכזאת גם מדעת עצמו, דאי הרפואה היא של בעל הספק אין רשאי לתתה לחבירו כיון דהתורה אמרה חייך קודמין א"כ הו"ל כממית עצמו ומה חזית דדמא דחברך סומק טפי דלמא דמא דידך סומק טפי ופשיטא דאינו רשאי לתתה לחבירו והוא ימות כיון דהתורה התירו ללקחה לעצמו וחבירו ימות (כבב"מ ד' ס"ב) שוב אינו רשאי להחמיר ע"ד תורה, א"כ כיון דגבי פ"נ = פקוח נפש = הספק כודאי אף אי נימא כדעת הפמ"ג דגם בזה אמרינן אין ספק מוציא מידי ודאי זהו כשאנחנו נותנים הרפואה, אבל כשהרפואה הוא שלו כיון שהתורה עשה גבי פ"נ הספק כודאי א"כ גם בזה אמרינן חייך קודמין משום דאי יועיל לו אין רשאי לתת לחבירו והספק גבי פ"נ הוא כודאי ע"ש, ולפי דברינו יש ראייה לכך מדברי הרדב"ז וגם לרבות מדברי הפרמ"ג בעצמו שהביא ג"כ לדברי הרדב"ז וסתים לפסוק כוותיה.

החקר הלכה שם מסתפק גם על האופן של הפרמ"ג כשהרפואה של אחרים, וכותב דלא ברירא ליה טעמא דמילתא דכיון דגבי פ"נ הספק כודאי א"כ מדוע יהי' עדיף בכאן הודאי מהספק כיון דשניהן שוין לענין דינא. אך לאחר מיכן חוזר להסביר דינו של הפרמ"ג בעפ"י מה שכותב עוד לומר, דאי שניהן ודאין והרפואה שלנו ג"כ יש לספק איך עושין דהא דרש בן פרטא / פטורא / בב"מ שם דימותו שניהם ואל יראה א' במיתתו של חבירו עד שבא ר"ע ולימד חייך קודמין, א"כ היכא דהרפואה היא שלנו דל"ש חייך קודמין אין לנו רשות ליתן לא' והשני ימות, ורק בספק וודאי אמרינן לדידן דאין ספק מוציא מידי ודאי ומחויבין אנו לתת לבעל הודאי, אבל בשניהם ודאין נראה דאין לנו רשות בזה, וא"כ, זהו הטעם של הפרמ"ג ש' דודאי דוחה את הספק בזה, דאי נימא דספק כודאי א"כ לא יהי' רשאי לתת לשום א' א"כ ימותו שניהם ואיך נימא דמספק ימות א' והספק גורם לנו קולא גבי פ"נ ולא חומרא וכאן יגרום הספק חומרא, לכן מניחין הספק ותופסין את הודאי עיי"ש.

וחדוש דינו זה של החקר הלכה בהיכא דשניהם ודאין סותר למה שראיתי בספר אחד ממחברי זמנינו שהעלה ההיפך מזה.

אולם נראה בדעת הבעל חקר הלכה בזה, דאין כוונתו שלא יתנו להם כלל מהרפואה רק כוונתו שלא יתנו זה רק לאחד אלא יתנוהו בין שניהם דבינתיים ירויחו כל אחד חיי שעה, ולאחר מיכן רחמי שמים מרובים לשלוח להם עזרתו מקודש בעבור זעם הדינים המתוחים עליהם, או שבינתיים יזדמן לשניהם עוד מזאת הרפואה...

10) Rationing of Medical Care: The Jewish View, Dr. Fred Rosner, Journal of Halacha and Contemporary Society, Number VI, Fall 1983, p. 29

... at a symposium on "*Torah Shebe'al peh*" held this year, Rabbi Moshe Tendler related that his father-in-law, Rav Moshe Feinstein, had once been asked by the then Chief Rabbi of Israel, Rav Herzog, what to do if there were ten patients but only medication for four of them. Rav Feinstein is said to have responded that the first four should get the medicine.